

Búcsúztatások

[2011. július]

I. UTÁNÉRZÉSSEL, ÉRZELMESEN

miközben ősz van
elhagyott szalmabálák hava
a szeptember még visszanéz
de téged ő sem hoz haza

hívások erdejében baktatsz
s nemsokára a végre érsz
a végére annak az útnak
honnan kitérni oly nehéz

ah mondták egykoron a költők
s a borból még húztak egy nagyot
ah még csak egy utolsó múzstát
s egy vöröslő alkonyi napot

adj Uram és kész lesz a vers
mely minden évszázad hajnalán
elandalítja a szép delnőket
s el nem kopik a talány

aminek születtem s amivé lettem
gondolod s kifelé menet
az erdő vézna csenevész fája
szánva néz s utánad integet

II. NÉHA NÉPIESEN

nem leszek egyedül
tartalak cipellek
mint néma vermek
az esővizet
a beléjük hulló
fényt sárt szemetet
az erdő végéig
elmenetelek
veled

de titokban fogom tenni
mert
nem tudok már élni
azon a határon
(túl pátoszos vagyok)
ahol reggelente elkerül az álom

ezért odébb kell mennem
a telek keleten várnak engem
elhagylak s marad neked a város
melynek az útja sohase sáros
maradnak a múltak a madonnák hölgyek
kendőlengetők szőkék feketék bölcsek
akik azt várják hogy még felkérd őket
nem tagadnak meg semmit
s a jövődet
bérbe adták már a következőknek

III. MOTTÓ NÉLKÜL

az örület az
amikor a vakondot szorítani
kezdi a föld
és menne haza
amikor levegő után kapkod
amikor már utálja a föld szagát
az az örület
amikor fényt akar
amikor kiszáradt bőrrel szeretne
feküdni az avaron
sárga levelek alatt
az az örület

IV. TRAGIKUSAN

apró almafákat ültetek reggelente
vörös-piros gyümölcsöt hoznak
(Istenem, tiltott valamennyi!)
s mintha LSD kábulatban
szeretném valamennyit megenni

felszabadulnék

nélküled élhetnék vígan lebegve
s ha üzenne Szibéria hát költöznék
vissza a hófűvésba
s minden mi kicsi s értelmetlen
az otthonom lenne

mert most
vonat vagy miről nem tudok leszállni
s úgy haladsz hogy nem látom
sárgállni a mezőket
s a múltam is csupa szenny már
(olyan a fényed)
pedig Szibériában fehér a tajga
s a téli szél szépen betakarja

V.
VAKONDMÓDRA
„MÍG A HALÁL EL NEM VÁLASZT”

leírni sem mered ezt a szót
félsz hogy mégsem támadsz fel
s túl nem éled magad
hogy csak ez az 1 élet marad
ami alatt már százszor meghaltál
s a feltámadás egyre nehezebben ment

csendesedni kéne
fűszál tövénél pihenni
vagy a gyökérmenti házat
kibélelni mivel is
jó kis hallgatással
titokmentes napokkal
néhány falevéllel
fájdalom nélküli órával

de a vakond nem úgy megy tovább
ő csak egy új nászt él a házzal
földdel gyökérrel röggel
s a göröngy alá is beszivárgó köddel

eggyé válik azzal ami a léte
(Istenem, mit meg nem adnék érte!)
várhatod majd sosem jön érted
soha nem hallja már a mesédet

VI.
NAGYON LENTRŐL

Indiáig fúrtam alagutat
pedig nem vágytam odamenni
egyszer csak feljöttem és ott fent
India volt

furcsa köldökmutozó
szobrok világa
sokkarú egyarcú isteneké
a másé

a Gangeszben halottak úsztak
édeskés szag terjengett
vissza kell bújni gondoltam
vissza kell bújni amíg nem
késő
de már nem lesz erőm egy
hosszú alagútra
és nem akarok itt meghalni
India alatt
nem tudtam mennyire futja még
nem tudtam meddig tart az emlékezet
ami visszavezet oda ahonnan jöttem
egyedül voltam India fölöttem
(nem tudtam) hogy már magamat

kell elengednem
hogy itt a perc ami búcsúztat engem
s hogy Siva egyik tenyerén
ennyire keleten kell majd
egy utolsót és végsőt pihennem

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Tamás Tímea

Látó Szépirodalmi Folyóirat